

– О-о, Кумице, – викнал Кумчо Вълчо – това ли криеш от мен?  
Дай ми едничка да изям!

Нямало как, лисицата му дала.

– Дай ми още едничка!

Лисицата пак му дала. И така, докато рибата взела да намалява.  
Тогава хитрата лисица рекла:

– Виж, Куме, аз тази риба си я хванах на реката. Хайде да те заведа там и да те науча как да си наловиш!

Взел вълкът един кош и отишли на реката.

– Ха сега пробий дупка в леда, вържи коша за опашката си и го пусни в дупката – казала лисицата.

Вълкът така и направил. Било много студено. Кошът се напълнил с вода и замръзнал. Взел да се плаши вълкът: „Олеле, Боже, ще ме убият хората! Олеле, Боже, кучетата ще ме изядат!“ Взел да се дърпа той – скъсал си опашката. Тръгнал да бяга.

Добре, ама лисицата го видяла, че идва към нея. И какво да направи – нали е хитруша, намазала си главата с вода, побягнала към една воденица, потопила се в брашно и главата и цялата се налепила с тесто. Излезнала навънка, разтреперала се, разплакала се. Като я видял, вълкът я попитал:

– Оле, Кумице, какво си направила?

– Ох, Куме, пребиха ме от бой и не мога да си отида.

– Качи се на гърба ми, аз ще те занеса!

Тръгнали те да вървят, а лисицата си викала: „Болният здравия носи! Болният здравия носи!“. Смеела му се.

– Кумице, какво говориш?

– Е, Куме, бая си на главата да ми мине по-бърже.

Занесъл я вълкът, а лисицата му рекла:

– Аз, Куме, сега ще ти вържа опашката, че да ти мине.

Взела кълчища, вързала опашката. В далечината горял огън

– Слушай, Куме, – рекла лисицата – нали виждаш огъня? Отивай към него! От тук като се засилиш, бягай и скочи над огъня! И опашката ще оздравее.

Послушал я глупавият вълк. Без да се замисли тръгнал, бягал, бягал и като скочил над огъня, кълчищата на опашката му се подпалили. Пламнал така вълкът и изгорял заедно със своята глупост.